

[Handelsministeren.]

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til det i bemærkningerne til lovforslaget anførte, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Ministeren for kulturelle anliggender (Sølvhøj): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om naturfredning.

Under folketingsbehandlingen af den seneste ændring i naturfredningsloven var der enighed om, at det ville være ønskeligt, at denne lov efter en kommissionsbehandling kunne optages til revision efter en kortere årrække.

En bestemmelse herom blev indsat i § 43, jfr. lov nr. 192 af 16. juni 1961, hvorefter loven skal optages til revision i folketingsåret 1964-65.

Med henblik på denne revision nedsatte ministeriet for kulturelle anliggender naturfredningskommissionen den 23. november 1961.

Da naturfredningskommissionen imidlertid ikke har kunnet afslutte sit arbejde, skal jeg herved foreslå revisionen udskudt til folketingsåret 1965-66.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ib Thyregod* til boligministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er muligt nu at gennemføre foranstaltninger til sikring af en løsning af de særlige problemer i forbindelse med bebyggelsesforholdene i Tårnby kommune, der har givet anledning til en betydelig spekulation i ulovlige boliger af ringe kvalitet og uden tilstrækkelig vandforsyning m. v.“

Ib Thyregod: For nogen tid siden havde jeg lejlighed til over for den højtærede boligminister at rejse spørgsmålet om saneringen i København. Det er desværre gået sådan, at 5 år efter saneringslovens ved-

tagelse i folketinget er saneringen reelt ikke kommet i gang, og der er i virkeligheden ikke saneret lejligheder i København endnu. Men bolignøden viser sig meget tydeligt et andet sted i Københavnsområdet, nemlig på Vestamager. Arealerne derude er bebygget med skure og sommerhuse, og alle disse huse er uden vand om vinteren, sådan som forholdene er i øjeblikket. Mange af dem er sundhedsfarlige; det er også ulovligt at bo i dem om vinteren, men det tolereres, dog således at beboerne ikke har vand. Bolignøden driver disse boliger op i pris, ofte sælges de med en lav udbetaling og med store årlige ydelser. Tvangsauktion er noget, som hyppigt sker derude, og de bestemmelser, som findes i straffeloven mod åger o. lign., synes ikke at frembyde noget værn for de beboere, som spekuleringen går ud over.

Årsagen til denne tilstand er, at Vestamager i virkeligheden synes at ligge uden for lov og ret; det er en slags ingenmandsland. Det eneste naturlige ville jo have været, om man havde overført arealet til inderzone og havde foretaget bygge- modning med kloakering og vandforsyning og på denne måde havde etableret normale forhold. Når dette ikke er sket, er årsagen, har vi fået at vide, spørgsmålet om placering af lufthavnen, altså spørgsmålet om, hvorvidt lufthavnen skal placeres på Salt- holm, eller den skal placeres et andet sted på Amager. Men så er det jo et spørgsmål, hvor længe man skal vente på løsningen af dette problem om lufthavnen. Endelig er det også et spørgsmål, om priserne på disse arealer alligevel ikke jobbes op, således at det økonomiske grundlag, som skulle være baggrunden for at afvise bygge- modning, alligevel ikke holder stik. Man må også huske på, at der jo ikke er tale om, at lufthavnen skal ligge i dette område; der kan højst blive tale om, at lufthavnen skal ligge i dettes nærhed, i grænseområdet til den nuværende lufthavn. Spørgsmålet er derfor, om man ikke enten kunne overføre disse arealer til inderzone med visse deklarationer om, at beboerne skal tåle støj, om indflyv- ningshøjder o. lign., eller også gøre det, at man i hvert fald gennemfører de foranstalt- ninger, som hører til i inderzonen, navnlig altså at man skaber tilfredsstillende vand- forsynings- og kloakforhold.